

A – 7^e zondag van Pasen – 17 mei 2026 (tevens Stadsprocessie, dus korte preek
Handelingen 1,12-24; 1 Petrus 4,13-16; Johannes 17,1-11a

Deze zondag is een van de meest eigenaardige zondagen in het kerkelijk jaar. Een verloren zondag tussen twee hoogfeesten, tussen Hemelvaart en Pinksteren. Een gevoel van leegte. Jezus is er niet meer, en de Heilige Geest is nog niet over ons gekomen. Jezus heeft zich teruggetrokken. Hij is ten hemel opgestegen.

De liturgie van onze Kerk geeft ons in deze dagen ook zo'n gevoel. Een onbehaaglijk gevoel van afwezigheid. Hij is er niet meer. En nu helemaal aan het zicht onttrokken. En wij maar naar de hemel kijken ... Zo'n raar gevoel van afwezigheid. Dat gevoel van afwezigheid hadden de volgelingen van Jezus ook, de apostelen, Maria en de vrouwen, zoals we hoorden in de eerste lezing. Ze konden alleen nog maar bidden.

En alsof de stemming nog niet voldoende bedrukt was, lasen we zojuist in het Evangelie een deel uit de afscheidsrede van Jezus, tijdens zijn laatste avond met zijn leerlingen. We zitten met een gevoel van afscheid. Jezus is niet meer onder ons.

Het is alsof Hij nu zegt: Gaan jullie nu verder. Nemen jullie het nu over. Ja, nu zijn wij aan de beurt om de boodschap van Jezus, allereerst waar te maken in ons leven, en vooral uit te dragen. Aan ons nu om het geloof te verkondigen.

Het komt dan ook mooi uit, dat wij deze dagen de gedachtenis vieren van onze eerste geloofsverkondiger, sint Servaas, de eerste bisschop die hier in onze stad de kerk heeft gevestigd. En straks gaan wij in processie lopen van de kerk waar Servatius begraven ligt, naar deze kerk waar hij als bisschop de Heilige Geheimen vierde, en ons de Blijde Boodschap bracht.

Wat Servatius heeft gedaan is nu onze taak: het geloof voorleven, bespreekbaar maken, doorgeven, in woord en daad.